

İslâm dünyasına tesânüd ve ittifak çağrısı

Bölge üzerinde oynanan oyunların, tam bir asır önce Bediüzzaman'ın "Harb-i Umumî neticesinde yine o sû-i kast niyetiyle, Kur'ân'ın zararına gayet ağır şerâitle (şartlarla) -ecnebi zâlimlerin- kâfirâne fikirlerini icrâ etmek ve "devlet-i İslâmiyenin (Osmanlının) nurunu söndürmek niyetiyle müthiş bir su-i kast plânı" olarak tanımladığı "gaddarâne Sevr Muahdesi"ninin günümüzdeki versiyonu "büyük Ortadoğu projesi (BOP)"la süren "meş'um strateji"nin parçaları olduğu ortada. (Şuâlar, 619; Kastamonu Lâhikası, 17)

Menhus plân ve projenin, işgalci ve istilâcı emperyal güçlerin taşeron ve maşalarıyla körükledikleri krizlerle topyekûn İslâm coğrafyasında Müslüman halklar arasında husûmet ve fitne tohumları atmasıyla türetilen "peyk devletçikler"le İslâm dünyasını bölüp parçalamak olduğu, iki milyona yakın insanın katledildiği Irak işgali ve altı yüz bin sivilin can verdiği kanlı Suriye iç savaşında olup bitenlerle gözler önüne seriliyor.

"KOMŞU, KARDEŞ VE BİRBİRİNE MUHTAÇ"

Buna dikkat çekmek içindir ki Bediüzzaman, Türkiye ile Suriye arasında hiçbir maslahatı olmayan sınırın hedefinin, ecnebilerin Müslümanları ırkçılık ve tefrika zihniyetiyle birbirine hasım hale getirmek olduğunu nazara verir. Aynı inancı, aynı tarihi, aynı kültür ve medeniyeti paylaşan, birbirine kardeş, komşu ve dindâş halkları tefrika komplosuna karşı ikaz eder.

"İrkçılığın istimâli ile mübârek kardeş Arapların mücâhit Türklere karşı" kışkırtıldığını belirten Bediüzzaman, ecnebilerin, asırlarca beraber yaşamış, "komşu, kardeş ve birbirine muhtaç" akraba milletleri karıştırarak, "İslâm kardeşliğini tanımayan" düşmanlar haline getirmeye çalıştıklarını kaydeder. (Emirdağ Lâhikası, 437-440)

1911'de, Şam'da Emevi Camii'nde verdiği hutbede, İslâm âleminin, ecnebilerin fitne ve ifsadlarına karşı ittifadının, dünyevî ve uhrevî saadetlerinin, maddî ve mânevî kalkınmasının, öncelikle "iki büyük ve muazzam tâife" diye tanımladığı "başta Arap ve Türk gibi hâkim milletler"in işbirliğine bağlı olduğunu ders vermesi bu değerli anlamı ihtiva eder. (Hutbe-i Şâmiye, 51,59)

Bu hakikatle, "İnşaaallah yine Araplar ye'si (ümitsizliği) bırakıp İslâmiyet'in kahraman ordusu olan Türklerle hakiki bir tesanüd ve ittifak ile el ele verip Kur'ân'ın bayrağını dünyanın her tarafında ilân edeceklerdir" diye müjdeler.

Keza "başta Türk ve Arap tâifeleri ve bütün Müslüman kabileler"in ancak "İstikbâlin hâkim-i mutlakı olan İslâmiyetle saadet-i dünyeviyeyi kazanacakları"nı haber verir. Müslüman toplumların çeşitli ırkî ve mezhebî tefrikalar üzerinden çatıştırılması ifsadına "İslâm kardeşliği"yle, birbirlerine maddî ve mânevî işbirliği ve yardımlarla karşı konulmasının gereğini bildirir.

“UHUVVET-İ İSLÂMİYE İLE MÜRTEBÎT”

Bu hakikatle, “İslâm tâifeleri, uhuvvet-i İslâmiye (İslâm kardeşliği) ile mürtebit (irtibat ve işbirliğiyle) ve alâkadar olur. Birbirine mânen – maddeten- yardım eder” çağrısında bulunur.

Yine “İslâmiyet milliyetinin sadefi ve kal’ası hükmünde Arap ve Türk hakikî iki kardeş, o kal’a-i kudsiyenin (kudsî kalenin) nöbettarıdır” tesbitiyle, Araplarla diğer Müslüman kavimlerin ümitsizliği bırakıp, İslâmiyetin kahraman ordusu olan Türklerle hakikî bir tesânüd ve ittifak ile el ele verip, Kur’ân’ın bayrağını dünyanın her tarafında ilân edecekleri” temenni ve duâsında bulunur. (a.g.e., 74)

Özetle, küresel güçlerin ve ifsad şebekelerinin zâlimâne komplolarının boşa çıkarılması, İslâm ülkelerinin safları sıklaştırmalarına bağlı.

Bu açıdan, Ankara’nın Müslüman bölge ülkeleriyle doğrudan diyalog ve işbirliğine girmesi şart. Zira yegâne çâre ve çözüm Bediüzzaman’ın “tesânüd ve ittifak çağrısı”nda...